

vet, det, vi kalder AVS-landene. Samarbejdet omfatter de fleste af de mindst udviklede lande, 39 af de i alt 77 AVS-lande er mindst udviklede lande. Bistand og handel er de væsentligste elementer i aftalen, og aftalens hovedformål er at bidrage til at styrke og fremskynde den økonomiske, kulturelle og sociale udvikling i de lande, som aftalen omfatter.

Cotonou-aftalen fastlægger de overordnede rammer for EU's samarbejde med størsteparten af de mindst udviklede lande. Fra EU's side lægger vi imidlertid også vægt på mere bredt internationalt at få skabt politisk opmærksomhed om de problemer, som gør sig gældende for de mindst udviklede lande, og vi har derfor allerede tidligt i forberedelserne til konferencen om de mindst udviklede lande arbejdet på at sikre, at konferencen munder ud i en ny og handlingsorienteret strategi, som kan medvirke til at forbedre livskvaliteten for befolkningerne i de mindst udviklede lande.

I oktober 2000 drøftede Folketinget den nye strategi for dansk udviklingsbistand, Partnerskab 2000. Heri understreges:

»Fattigdomsbekæmpelse er det overordnede formål med dansk udviklingspolitik. Danmark vil bidrage til at bekæmpe fattigdom i verden gennem et langsigtet og forpligtende partnerskab med udviklingslandene. Partnerskabet skal styrke udviklingslandenes mulighed for at skabe en bæredygtig udvikling til gavn for de fattige.«

Vi støtter altså fra dansk side FN's definition af bæredygtig udvikling, nemlig at udvikling skal foregå på et økonomisk, et socialt og et miljømæssigt bæredygtigt grundlag. Vi tilstræber en konsekvent fokusering på fattigdomsbekæmpelse i vores bistandsindsats, og vi lægger vægt på, at bekæmpelse af fattigdom sker gennem fremme af bæredygtige levevilkår, hvor hverken naturressourcer eller samfundsmæssige ressourcer overudnyttes.

En fattigdomsorienteret bistandsindsats skal selvsagt jo ikke udelukkende fokusere på de mindst udviklede lande. Der findes også meget fattige og marginaliserede befolkningsgrupper i andre udviklingslande, men det er klart, at det er en naturlig følge af en fattigdomsorienteret bistandsindsats, at vi netop retter en væsentlig del af vores indsats mod de mindst udviklede lande.

Det afspejles også i valget af danske program-samarbejdslande. Ud af 18 programlande hører de 11 til gruppen af mindst udviklede lande. Og

det indebærer, at vi yder en relativt stor andel af vores samlede udviklingsbistand til disse lande. I 1998 opgjordes den danske bistand til denne gruppe til 0,32 pct. af bruttonationalindkomsten, og det er mere end seks gange gennemsnittet for OECD-landene som sådan.

Det er et meget afgørende spørgsmål selvfølgelig, om vi gennem endnu en FN-konference, en tredje konference, kan medvirke til at bremse den fortsatte marginalisering af de mindst udviklede lande, som har fundet sted gennem de senere år. Man vil med nogen ret kunne sige, at de to første konferencer kun i et begrænset omfang har medvirket til at bedre forholdet for befolkningerne i verdens fattigste lande. Så hvorfor skulle denne her konference så kunne gøre en forskel?

Det er mit håb, at konferencen i hvert fald vil kunne bidrage på to områder. For det første vil jeg sætte de mindst udviklede landes problemer på den internationale politiske dagsorden og mobilisere den nødvendige politiske vilje hos beslutningstagere og befolkningerne i de industrialiserede lande til at yde bistand til de mindst udviklede lande.

For det andet vil konferencen også kunne gøre en forskel ved at nytænke prioriteter og strategier for øget integration af de mindst udviklede lande i verdensøkonomien med det formål at sikre effektiv fattigdomsbekæmpelse. Det vil være naturligt at tage udgangspunkt i de internationalt anerkendte udviklingsmålsætninger, som er vedtaget under det seneste årtis FN-konferencer.

Men jeg tror også, det er vigtigt at anskue og diskutere disse målsætninger mere specifikt i lyset af de særlige problemer og den reelle situation, der gør sig gældende i det enkelte land. Og det kan konferencen i Bruxelles være med til at gøre.

De første forberedelser til den tredje konference om de mindst udviklede lande blev indledt sidste år, og den danske regering har lige fra starten med udgangspunkt netop i vores målsætninger i Partnerskab 2000 arbejdet for, at fattigdomsbekæmpelse gøres til hovedtemaet for konferencen.

Vi har også lagt vægt på, at der tages udgangspunkt i de førnævnte internationale udviklingsmålsætninger, især forpligtelsen fra København + 5, som det kaldes, til at halvere antallet af absolut fattige i verden inden år 2015. Og vi arbejder ikke mindst på, at allerede indgåede forpligtelser, for så vidt angår udviklingsbistan-